

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Εβδομαδιαία ηλεκτρονική έκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 60 Πέμπτη 13η Μαρτίου 2025</p> <p style="text-align: center;">Βασιλείου ὁμολογητοῦ Προτερίου Ἀλεξανδρείας (28η Φεβρουαρίου π. ἡμ.)</p>
---	--	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή Β΄ Νηστειῶν (Γρηγορίου Παλαμᾶ)

Μάρκου κεφ. β 1-12

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστί. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου

καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας λέγει τῷ παραλυτικῷ. Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι ὡδέποτε οὕτως εἶδομεν”.

Μετάφραση

Ἵστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες μπῆκε πάλι ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοῦμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Ἀμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ὥστε δὲν ὑπῆρχε χῶρος οὔτε καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τοὺς κήρυττε τὸ μήνυμά του. Ἔρχονται τότε μερικοὶ πρὸς αὐτόν, φέρνοντας ἕναν παράλυτο, ποὺ τὸν βάσταζαν τέσσερα ἄτομα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν φέρουν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἔβγαλαν τὴ στέγη πάνω ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὁ Ἰησοῦς, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι πάνω στὸ ὅποιο ἦταν ξαπλωμένος ὁ παράλυτος. Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη τους, εἶπε στὸν παράλυτο ὡΠαιδὶ μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες”. Κάθονταν ὅμως ἐκεῖ μερικοὶ γραμματεῖς καὶ συλλογίζονταν μέσα τους ὡΜὰ πῶς μιλάει αὐτὸς ἔτσι, προσβάλλοντας τὸ Θεό; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες; Μόνον ἕνας, ὁ Θεός”. Ἀμέσως κατάλαβε ὁ Ἰησοῦς ὅτι αὐτὰ σκέφτονται καὶ τοὺς λέει ὡΓιατὶ κάνετε αὐτὲς τὶς σκέψεις στὸ μυαλό σας; Τὶ εἶναι εὐκολότερο νὰ πῶ στὸν παράλυτο: σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες ἢ νὰ τοῦ πῶ, σήκω, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα; Γιὰ νὰ μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ πάνω στὴ γῆ ἁμαρτίες”– λέει στὸν παράλυτο : ὡΣὲ σένα τὸ λέω, σήκω, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου”. Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως, πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ μπροστὰ σὲ ὅλους βγῆκε ἔξω, ἔτσι ποὺ ὅλοι θαύμαζαν καὶ δόξαζαν τὸ Θεό: ὡΤέτοια πράγματα”, ἔλεγαν, ὡποτὲ μέχρι τώρα δὲν ἔχουμε δεῖ”.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Ἑβραίους Παύλου ἐπιστολὴ κεφ. α' 10-14, β' 1-3

Κατ' ἀρχάς, Σὺ Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;

Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ ποτε παραρρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Μετάφραση

Ἐσύ, Κύριε, ἀρχικὰ στερέωσες τὴ γῆ καὶ ἔργο δικό σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θὰ ἐξαφανιστοῦν, ἐνῶ ἐσὺ αἰώνια παραμένεις. Τὰ πάντα θὰ παλιώσουνε σὰν ροῦχο. Σὰν μανδύα θὰ τοὺς τυλίξεις, καὶ θὰ ἀλλάξουν. Ἐσὺ ὅμως παραμένεις πάντα ὁ ἴδιος, τὰ χρόνια σου ποτὲ δὲν θὰ τελειώσουν. Σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους δὲν εἶπε ποτὲ ὁ Θεός : Ἔκαθισε στὰ δεξιά μου, ὡς ὅτου ὑποτάξω τοὺς ἐχθρούς σου κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σου. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ὅλοι οἱ ἄγγελοι πνεύματα ποὺ ὑπηρετοῦν τὸ Θεὸ καὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ βοηθήσουν ὅσους μέλλουν νὰ σωθοῦν;

Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς πρέπει νὰ μένουμε πιὸ σταθεροὶ στὶς ἀλήθειες ποὺ ἀκούσαμε, γιὰ νὰ μὴν ξεστρατίσουμε ποτέ. Γιατί, ἂν ὁ

λόγος πού δόθηκε ἄλλοτε μέσω ἀγγέλων, ἀποδείχτηκε ἀληθινός, καί ὅσοι τόν παρέβηκαν ἢ δέν ὑπάκουσαν σέ αὐτόν, δέχτηκαν τήν τιμωρία πού τοὺς ἔπρεπε, πῶς εἶναι δυνατὸν ἐμεῖς νὰ ξεφύγουμε, ἂν δὲ δώσουμε τὴν προσοχή πού ταιριάζει σὲ μιὰ τόσο σπουδαία σωτηρία; Τὴ σωτηρία αὐτή, πού ἄρχισε νὰ διακηρύττει ὁ Κύριος, μᾶς τὴ βεβαίωσαν ὅσοι ἄκουσαν τὸ λόγο του.

Σχολιασμός

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Β΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ κατὰ Μᾶρκον Εὐαγγέλιο καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ β΄ κεφάλαιο. Σὲ αὐτὴν περιγράφεται ἓνα πολὺ γνωστὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου μας, αὐτὸ τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ. Μιὰ θεραπεία, ὅμως, πού δέν περιορίζεται στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ γιατρεύει καὶ τὴν πληγωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ψυχὴ του.

Τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα, μιλήσαμε γιὰ τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ τὸ πῶς αὐτὸ τὸ κάλεσμα τοὺς ἔκανε νὰ κάνουν κάτι, πού μᾶς φαίνεται σὰν τρέλα. Τοὺς ἔκανε νὰ ἀφήσουν τὰ πάντα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Κἀτι τέτοιο βλέπουμε νὰ συμβαίνει καὶ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Πέντε ἄνθρωποι, τέσσερις ὑγιεῖς καὶ ἓνας παράλυτος, ἀκοῦνε τὴν κλήση τοῦ Κυρίου καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε μέσο νὰ βρεθοῦν κοντά του. Ἀκόμα κι ὅταν φαίνεται ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιάσουν, δέν τὸ βάζουν κάτω. Ἀγωνίζονται καὶ τὰ καταφέρνουν νὰ φτάσουν στὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος ἀναγνωρίζει τὴν πίστη τους.

Ἐμεῖς ἄραγε μέχρι ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ φτάσουμε γιὰ τὸν Κύριο; Θὰ ἀφήναμε τὰ πάντα ὅπως οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας; Θὰ σκαρφαλώναμε πάνω σὲ στέγες, ὅπως ὁ παραλυτικὸς καὶ οἱ τέσσερις ἄνθρωποι πού ἦταν μαζί του; Θὰ ἀψηφούσαμε τὸν κίνδυνο καὶ τὴν κούραση; Μᾶλλον ὄχι.

Μά, θὰ ποῦμε, ὁ Κύριος δέν μᾶς φώναξε ὅπως τοὺς Ἀποστόλους, οὔτε τὸν ἔχουμε ζωντανὸ κοντά μας γιὰ νὰ πᾶμε

δίπλα του. Αυτό όμως δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μιὰ φθηνή δικαιολογία. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ καὶ σήμερα τὸ ἴδιο δυνατὰ με τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε. Ἐμεῖς εἴμαστε αὐτοὶ ποὺ ἔχουμε κλείσει τὰ αὐτιά μας στὴ φωνή Του.

Πῶς μᾶς καλεῖ λοιπόν; Μᾶς καλεῖ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε μέσῳ τῶν συνανθρώπων μας, ἀφοῦ ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς εἶπε, ὅταν ἀγαπᾶμε τον πλησίον μας, ἀγαπᾶμε καὶ τὸν Θεό. Μᾶς καλεῖ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, στὸ ὁποῖο βρίσκεται ὁ ἴδιος ἐδῶ μπροστά μας καὶ μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε ἓνα μαζί του. Μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολόγησης, ὥστε νὰ πάρει ἀπὸ πάνω μας τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας μας. Μᾶς καλεῖ νὰ διακονήσουμε τὴν Ἐκκλησία Του, τὸ σῶμα Του, εἴτε ὡς ἱερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, εἴτε ὡς μοναχοὶ καὶ μοναχές, εἴτε ὡς ἱεροψάλτες, εἴτε ἀπλᾶ βοηθῶντας στὴν καθημερινότητα τῶν ἐνοριῶν μας. Ἐμεῖς ὅμως τί κάνουμε; Ἐφευρίσκουμε δικαιολογίες, γιὰ νὰ ἀποφεύγουμε νὰ ἀπαντήσουμε στὸ κάλεσμά Του. Δὲν εἶναι, λοιπόν, ὅτι ὁ Κύριος δὲν μᾶς καλεῖ, ἀλλὰ ὅτι ἐμεῖς ἀρνούμαστε νὰ τὸν ἀκούσουμε.

Ἴσως ὅλο αὐτὸ τὸ κάνουμε, γιατί δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει πόσο πολὺ θὰ ἀλλάξει ἡ ζωὴ μας, ἂν τὴν ἐμπιστευτοῦμε στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Παραπονιόμαστε ὅτι ἔχουμε προβλήματα, ὅτι ἡ ζωὴ μας εἶναι δύσκολη καὶ οἱ ὑποχρεώσεις μας ἀβάσταχτες. Πιθανότατα νὰ ἰσχύει. Εἶναι ὅμως ἡ ζωὴ μας πιὸ δύσκολη ἀπὸ τοῦ παραλυτικοῦ; Αὐτός, ποὺ ἡ ζωὴ του ἦταν πιὸ δυσβάσταχτη ἀπὸ ὅλους, μὲ τὸ ποὺ στράφηκε στὸν Κύριο, αὐτὴ ἄλλαξε ριζικά. Σκεφτεῖτε πόσο μπορεῖ νὰ βελτιωθεῖ καὶ ἡ δική μας, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε τόσα προβλήματα, ὅσα ὁ παράλυτος τοῦ Εὐαγγελίου.

Πῶς λοιπόν θὰ ξεκινήσουμε νὰ ἐμπιστευόμαστε τὸν Θεό; Θὰ ξεκινήσουμε, ἂν πρῶτα δοῦμε μέσα μας καὶ καταλάβουμε τὴ δική μας ἀδυναμία. Μᾶς ἔχουν μάθει σήμερα νὰ μὴν ἐμπιστευόμαστε κανέναν, γιατί ὅλοι θὰ μᾶς προδώσουν. Νὰ δείχνουμε ἀδυναμία, γιατί θὰ μᾶς ἐκμεταλλευτοῦν. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι. Οὔτε θὰ μᾶς προδώσει, οὔτε θὰ μᾶς

έκμεταλλευτεί. Μπροστά στον Θεό μπορούμε να δείξουμε την αδυναμία μας. Μπροστά στον τέλειο Θεό είναι φυσιολογικό να νιώθουμε μικρότητα.

Τους ανθρώπους, που θεωρούν τον έαυτό τους πιο σημαντικούς από τον Θεό, τους βλέπουμε στη συνέχεια της παραβολής. Είναι οί Γραμματεῖς που αναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο. Είναι οί ἄνθρωποι που βλέπουν τὸ καλὸ νὰ συμβαίνει μπροστὰ στὰ μάτια τους καὶ ψάχνουν τρόπο γιὰ νὰ τὸ μειώσουν. Τέτοιοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν καὶ σήμερα. Είναι οί σύγχρονοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, που δὲν ἐνδιαφέρονται οὔτε γιὰ τὴν Ἐκκλησία, οὔτε γιὰ τὸν Θεό, οὔτε γιὰ τὸν διπλανό τους. Τὸ μόνο που τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ νιώσουν σημαντικοί, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ κακὸ που μπορεῖ νὰ προκαλέσουν. Ἄς προσέχουμε κι ἐμεῖς καὶ ἄς ἔχουμε πάντα στὸ μυαλό μας ὅτι μπροστὰ στον Θεό εἴμαστε ἐλάχιστοι.

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ παραλύτου εἶναι γιὰ μᾶς ἓνα ζωντανὸ παράδειγμα ἐλπίδας πρὸς τὸν Θεό. Τὸν Πανάγαθο Θεὸ ὀφείλουμε νὰ τὸν ἐμπιστευτοῦμε. Ὀφείλουμε νὰ ἐναποθέσουμε τὶς ἐλπίδες μας σὲ Αὐτόν. Δὲν θὰ μᾶς προδώσει, οὔτε θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει. Ἀκόμα κι ὅταν ὅλοι γύρω μας ἔχουν ἀπομακρυνθεῖ, Αὐτὸς θὰ εἶναι ἐκεῖ. Ἄς μὴν ἀγνοοῦμε λοιπὸν τὸ κάλεσμά Του. Εἰδικὰ ἡ περίοδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, που διανύουμε, εἶναι μοναδικὴ καὶ εἶναι μιὰ καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ στραφοῦμε ξανὰ πρὸς τὸν Κύριο. Καλὸ ὑπόλοιπο τῆς νηστείας νὰ ἔχουμε καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ γιορτάσουμε καὶ τὴν Ἁγία Ἀνάσταση! Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Αγίων

Περὶ Ταπεινοφροσύνης

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης μόναζε κάποτε στὴ Σκήτη καὶ οἱ μαθητές του κάθονταν γύρω του καὶ τὸν συμβουλευόνταν γιὰ τοὺς λογισμοὺς τους.

Τοῦ λέει λοιπὸν ἓνας Γέροντας: «Ἰωάννη, σὰν μιὰ πόρνη ποὺ καλλωπίζει τὸν ἑαυτό της καὶ πληθαίνει τοὺς ἐραστές της, ἔτσι εἶσαι κι ἐσύ».

Τὸν ἀγκαλιάζει τότε ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης καὶ τοῦ λέει: «Ἀλήθεια εἶναι, πάτερ, αὐτὸ ποὺ λές».

Κατόπιν τὸν ρώτησε ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του: «Ἄραγε δὲν ταραζέσαι μέσα σου, ἀββᾶ;».

«Ὅχι τοῦ λέει ὅπως εἶμαι ἀπ' ἔξω, ἔτσι εἶμαι κι ἀπὸ μέσα».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 66)

Σχετικὰ μὲ τὸ ποιός εἶναι ὁ Ἰωάννης, εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς Πατέρες ὅτι μὲ τὴν ταπείνωση τοῦ κρέμασε ὅλη τὴ Σκήτη στὸ μικρὸ του δάκτυλο.

(Γεροντικόν, ΙΕ, 67)

Εἶπε ὁ Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ὅτι κάποιος Γέροντας, προχωρημένος στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἔγινε ἐγκλειστος ἀλλὰ ἦταν πολὺ γνωστὸς στοὺς κατοίκους τῆς πόλεως καὶ εἶχε μεγάλη φήμη. Τοῦ ἀνακοινώθηκε λοιπὸν ὅτι κάποιος ἅγιος ἄνθρωπος εἶναι ἐτοιμοθάνατος: «ἔλα -τοῦ εἶπαν- νὰ τὸν ἀσπασθεῖς πρὶν κοιμηθεῖ».

Καὶ σκέφθηκε ὁ Γέροντας: «Ἐὰν βγῶ μέρα, θὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω μου οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ μοῦ γίνει πολλὴ δόξα καὶ δὲν ἀναπαύομαι σὲ τέτοια πράγματα. Θὰ βγῶ λοιπὸν ἀργὰ μὲ τὸ σκοτάδι καὶ δὲν θὰ μὲ δεῖ κανεὶς».

Βγῆκε πράγματι ἀργὰ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ κελί του, καθὼς ἤθελε νὰ μὴν τὸν δοῦν. Καὶ νὰ ποὺ στέλλονται ἀπὸ τὸν Θεὸ δυὸ ἄγγελοι μὲ λαμπάδες ποὺ ἔφεγγαν πρὸς αὐτόν. Ἔτσι ὅλη ἡ πόλη βλέποντας τὴ λαμπρότητα αὐτή, ἔτρεξαν νὰ τὸν δοῦν. Ὅσο λοιπὸν ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ἀποφύγει τὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων, τόσο πιὸ πολὺ δοξάσθηκε.

Στὸ πρόσωπο τοῦ ἐκπληρώθηκε τὸ ρητό: «Ὅποιος ὑψώσει τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθεῖ καὶ ὅποιος ταπεινώσει τὸν ἑαυτό του θὰ ὑψωθεῖ».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 68)

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Θηβαῖος: «Ὄφείλει ὁ μοναχὸς πάνω ἀπ' ὅλα νὰ ἀποκτήσει τὴν ταπεινοφροσύνη γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐντολὴ τοῦ Σωτῆρα ποὺ εἶπε: Μακάριοι οἱ ταπεινόφρονες, γιατί δική τους εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 69)

Ἔλεγε ὁ ἀββᾶς Ποιμὴν γιὰ τὸν ἀββᾶ Ἰσίδωρο ὅτι ἔπλεκε ἓνα δεμάτι φοινικόκλαδα κάθε νύκτα. Τὸν παρακαλοῦσαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ἐεκούρασε τὸν ἑαυτό σου, γιατί γέρασες πιά». Κι ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε: «Κι ἂν κάψουν τὸν Ἰσίδωρο καὶ σκορπίσουν τὴν στάχτη του στοὺς ἀνέμους, οὔτε καὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ προστεθεῖ στὸ ἐνεργητικό μου, ὡς μιὰ θεάρεστη πράξη, ἀφοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦρθε ἐδῶ στὴ γῆ γιὰ χάρη μας».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 70)

Συναξάρι

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος

Ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς τοῦ Πσκῶφ

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς ζοῦσε στὴν πόλη τοῦ Πσκῶφ τοῦ Νόβγκοροντ στὴ βορειοδυτικὴ Ῥωσία, μία ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες πόλεις τῆς Ῥωσίας, πὺν βρίσκεται στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Βελίκαγια.

Περιφερόταν στοὺς δρόμους φορῶντας κουρέλια καὶ ἐμπαίζονταν ἀπὸ τοὺς περαστικούς καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά. Ἄλλοι πίστευαν ὅτι ἦταν ἓνας τσαρλατάνος θαυματοποιὸς ἢ μάγος, ἐνῶ ἄλλοι τὸν εὐλαβοῦνταν πολὺ, ὅλοι ὅμως τὸν ἀποκαλοῦσαν «Μικούλα Σβιάτ», δηλαδὴ Νικόλαος ὁ Ἅγιος.

Ὡς γνωστὸν οἱ διὰ Χριστὸν Σαλοὶ διακρίνονταν ἀπὸ ἔλλειψη φόβου καὶ προσποιούμενοι τοὺς τρελοὺς ἔλεγχαν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ κρυφές τους ἀμαρτίες, ἐνῶ προφήτευαν καὶ γεγονότα πὺν ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Τὸ ἴδιο ἔπραττε καὶ ὁ Νικόλαος, ὁ ὁποῖος προσποιούμενος τὸν Σαλὸ ἔμεινε γνωστὸς στὴν Ἱστορία ὡς «ὁ φτωχὸς ζητιάνος πὺν φόβισε καὶ κινήγησε ἓναν Τσάρο μὲ τὰ στρατεύματά του».

Τὸ 1570 μ.Χ. ὁ Τσάρος Ἰβάν ὁ Δ΄ ὁ Τρομερός, ἀφοῦ κατέστρεψε τὸ Νόβγκοροντ πῆγε στὸ Πσκῶφ, τὸ ὁποῖο ὑποπευόταν γιὰ προδοσία, μὲ σκοπὸ νὰ σφαγιάσει τὸν πληθυσμὸ του. Ἦταν Γ΄ Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ὅταν ὁ Τσάρος μπῆκε ἐπιβλητικὸς στὴν πόλη μὲ τοὺς στρατιῶτες του. Οἱ ἀνθρώποι γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχοῦν ἄφησαν στὸ κατώφλι τῶν σπιτιῶν ψωμὶ καὶ ἀλάτι, ἀλλὰ κυριευμένοι ἀπὸ φόβο καὶ τρόμο δὲν ἐμφανίστηκαν. Μόνον ὁ κυβερνήτης τῆς πόλης παρουσιάστηκε μπροστά του, προσφέροντάς του ἓναν δίσκο μὲ ψωμὶ καὶ ἀλάτι, τὸν ὁποῖο ὁ Τσάρος πέταξε. Τότε ἐμφανίστηκε μπροστά του ὁ Νικόλαος ντυμένος μὲ ποδῆρη χιτῶνα, δεμένος μ' ἓνα σκοινὶ στὴ μέση, καβαλῶντας ἓνα

μπαστούνι, ὅπως ἓνα παιδί πού μιμεῖται κάποιον καβαλάρη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει: «Ίβανούσκα, Ίβανούσκα, φάε ψωμί καὶ ἀλάτι καὶ μὴν τρῶς ἀνθρώπινο αἷμα».

Οἱ στρατιῶτες προσπάθησαν τότε νὰ τὸν συλλάβουν, ἐκεῖνος ὁμως τοὺς ξέφυγε. Στὴ συνέχεια, ὁ Τσάρος παρακολούθησε τὴ Θεία Λειτουργία, ἐνῶ στὸ γεῦμα πού τοῦ παρέθεσαν μετὰ ζήτησε νὰ γνωρίσει τὸν Νικόλαο τὸν σαλό, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε ἀκούσει διάφορα. Πρὸς μεγάλη του ἐκπληξη εἶδε νὰ τοῦ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο οἱ στρατιῶτες του εἶχαν προσπαθήσει νὰ πιάσουν. Ὁ Νικόλαος τότε τοῦ προσέφερε ἓνα κομμάτι ὠμὸ κρέας καὶ τὸν προέτρεψε νὰ τὸ φάει. Ὁ Ίβαν ἐνοχλημένος ἀπ’ αὐτὴ τὴν κίνηση τοῦ Ἁγίου, εἶπε πὼς εἶναι Χριστιανὸς καὶ ὅτι δὲν τρώει κρέας τὴ Σαρακοστή, γιατί νηστεύει. Ὁ Ἅγιος ὁμως μὲ θάρρος τοῦ ἀνταπάντησε ὅτι κάνει πολὺ χειρότερα, ἀφοῦ τρέφεται μὲ σάρκα ἀνθρώπων καὶ πίνει τὸ αἷμα τους, ξεχνῶντας ὄχι μόνο ὅτι εἶναι Σαρακοστή, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἐπίσης, τοῦ εἶπε νὰ ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴν περιοχὴ καὶ ὅτι, ἂν καθυστερήσει, δὲν θὰ ξέρει πὼς νὰ φύγει. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ, ἦρθε ὁ ἵπποκόμος τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε πὼς τὸ ἄλογό του εἶχε ψοφήσει. Ὁ Ίβαν τότε φοβήθηκε καὶ ἐγκατέλειψε τὴν πόλη πού ἠθελε νὰ σφαγιάσει.

Στις 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1576 παρέδωσε τὴν ψυχὴ του δίπλα στὸ καμπαριὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπου καὶ συνήθιζε νὰ κοιμᾶται καὶ ἐνταφιάστηκε σὲ μία κρύπτη κάτω ἀπὸ τὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς πόλης. Ἡ Ἁγιότητά του διακηρύχθηκε ἀμέσως καὶ ἔκτοτε εἶναι ὁ Πολιοῦχος Ἅγιος τοῦ Πσκῶφ.

Τὸ 1581, ὅταν οἱ Πολωνοὶ εἰσέβαλαν στὴν περιοχὴ, πολλοὶ κάτοικοι τοῦ Πσκῶφ εἶδαν σὲ ὄραμα τὸν Ἅγιο Νικόλαο τὸν διὰ Χριστὸν Σαλό νὰ παρακαλεῖ τὴν Παναγία νὰ μεσιτεύσει στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ γιὰ νὰ σώσει τοὺς κατοίκους τοῦ Πσκῶφ, ὅπως καὶ ἔγινε, καὶ οἱ Πολωνοὶ πέρασαν ἀπὸ τὴν πόλη χωρὶς νὰ βλάψουν κανέναν.

Δρώμενα

Όμιλία τοῦ ποιμενάρχου μας τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ ἐκφωνήθηκε στὸν Καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης.

Δείτε [ΕΔΩ](#)

Κωδικὸς: 12345

Όμιλία μὲ θέμα «Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας καὶ Ὁρθόδοξο Φρόνημα» ἡ ὁποία ἐκφωνήθηκε στὴν Συνοδικὴ Ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος στὴν Ἀθήνα στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Περιστερίου. Μπορεῖτε νὰ κατεβάσετε στὴν βιβλιοθήκη σας τὸ κείμενο τῆς ὁμιλίας.

Δείτε [ΕΔΩ](#)

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὅνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

